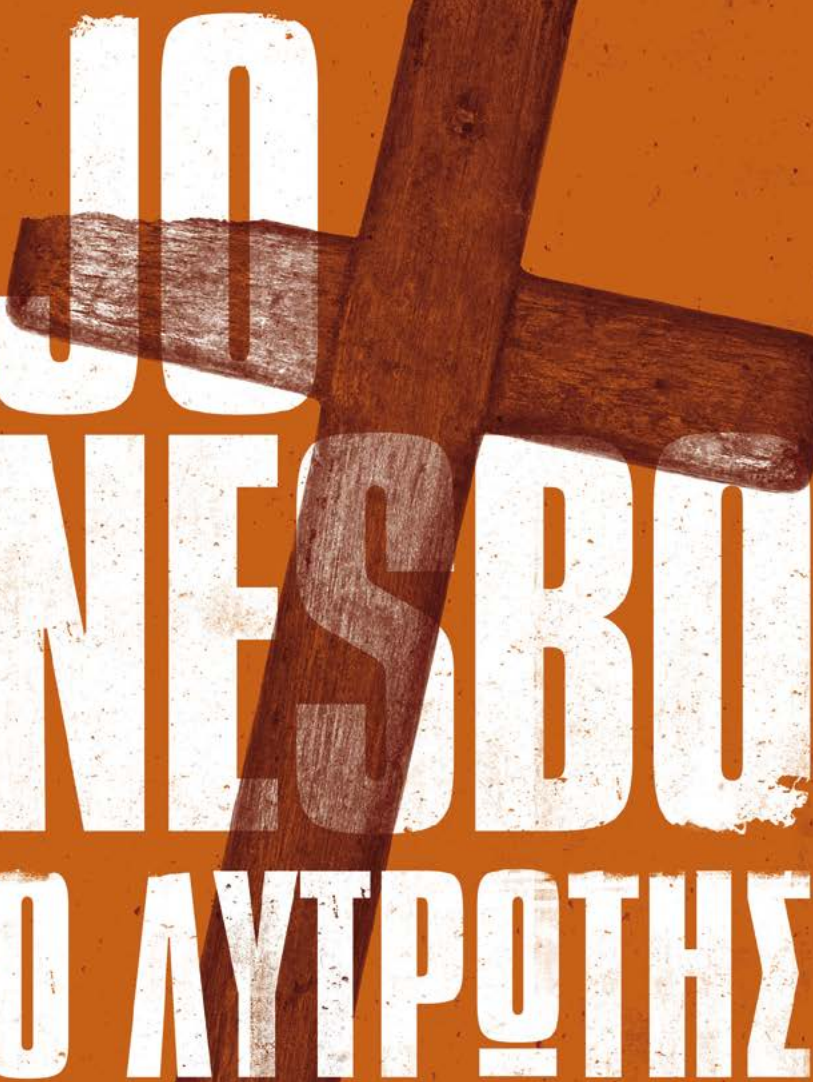

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΙΟΥ
ΝΕΣΒΟΥ
Ο ΛΥΤΡΟΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΕΛΕΥΣΗ

Αύγουστος 1991. Τα αστέρια.

Ήταν δεκατεσσάρων χρόνων και σίγουρη ότι, αν έκλεινε σφιχτά τα μάτια και συγκεντρωνόταν πολύ, θα μπορούσε να δει τα αστέρια μέσα από τη σκεπή.

Παντού γύρω της γυναικείες ανάσες. Βαριές, ρυθμικές ανάσες μέσα στη νύχτα. Κάποια ροχάλιζε. Ήταν η θεία Σάρα, που της είχαν δώσει ένα στρώμα και κοιμόταν κάτω από το ανοιχτό παράθυρο.

Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ανασαίνει κι αυτή όπως οι άλλες. Δύσκολο να κοιμηθεί, ειδικά όταν όλα γύρω της ήταν τόσο καινούργια και διαφορετικά. Το δασάκι πέρα από το ανοιχτό παράθυρο και οι ήχοι της νύχτας εδώ στο Έστγκορντ ήταν κι αυτά διαφορετικά. Άνθρωποι που γνώριζε από τις συγκεντρώσεις στο Κάστρο και από τις θερινές κατασκηνώσεις, εδώ, κατά περίεργο τρόπο, δεν ήταν οι ίδιοι. Όμως ούτε κι αυτή ήταν η ίδια. Το πρόσωπο και το σώμα που έβλεπε στον καθρέφτη της φέτος το καλοκαίρι ήταν καινούργια. Και τα αισθήματά της το ίδιο, αυτά τα παράξενα καυτά και ψυχρά ρεύματα που διαπερνούσαν ολόκληρο το κορμί της όταν την κοίταζαν τα αγόρια. Ή, μάλλον, όταν την κοίταζε ειδικά ένα από τα αγόρια. Ο Ρόμπερτ. Κι αυτός ήταν διαφορετικός φέτος.

Άνοιξε πάλι τα βλέφαρα και κάρφωσε το βλέμμα στο ταβάνι. Ήξερε πως ο Θεός έχει τη δύναμη να κάνει σπουδαία πράγματα, για παράδειγμα, να της επιτρέψει να δει τα αστέρια μέσα από τη σκεπή. Αν ήταν θέλημά Του.

Η μέρα ήταν μακριά, γεμάτη γεγονότα. Ο ξερός, καλοκαιρι-

νός άνεμος έκανε τις καλαμποκιές να θροΐζουν και τις φυλλωσιές των δέντρων να αναδεδύονται νευρικά ρίχνοντας φωτοσκιάσεις πάνω στα πρόσωπα των συγκεντρωμένων στο ξέφωτο. Άκουγαν έναν από τους εφέδρους της Σχολής Αξιωματικών του Στρατού Σωτηρίας που μιλούσε για το έργο και τα κηρύγματά του στα νησιά Φερόε. Ήταν όμορφος και η ομιλία του είχε πολλή ευαισθησία και πάθος. Όμως εκείνη προσπαθούσε να διώξει μια αγριομέλισσα που βούιζε συνεχώς γύρω από το κεφάλι της κι ύστερα, όταν το έντομο έφυγε επιτέλους, η ζέστη την έκανε να γλαρώνει. Μόλις τελείωσε την ομιλία του ο έφεδρος, τα πρόσωπα όλων στράφηκαν προς τον περιφερειακό διοικητή Ντάβιντ Έκχοφ, που τους παρατηρούσε με τα γελαστά του μάτια, τα οποία έδειχναν νεανικά, αν και ο ίδιος ήταν πάνω από πενήντα χρόνων. Ο διοικητής ξεκίνησε με τον χαιρετισμό του Στρατού Σωτηρίας σηκώνοντας τη δεξιά παλάμη μπροστά στον ώμο του, με τα δάχτυλα ενωμένα να δείχνουν προς το βασίλειο των ουρανών, και με ένα δυνατό «αλληλούια». Ύστερα προσευχήθηκε να είναι ευλογημένο το έργο του εφέδρου απέναντι στους φτωχούς και στους απόκληρους και υπενθύμισε στη συνάθροιση ότι στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο αναφερόταν ότι ο Ιησούς ο Λυτρωτής κυκλοφορούσε ανάμεσά τους, ένας ξένος στον δρόμο, ίσως και ένας αλήτης, κουρελής και πεινασμένος. Και πως την Ημέρα της Κρίσης οι δίκαιοι και ενάρετοι, δηλαδή όσοι βοηθούσαν τους αδυνάτους, θα κέρδιζαν την αιώνια ζωή. Το πήγαινε φιρί φιρί για κήρυγμα, αλλά κάποιος του ψιθύρισε κάτι στ' αυτί και τότε ο διοικητής είπε με ένα χαμόγελο ότι στο πρόγραμμα ακολουθούσε η Ώρα της Νεολαίας και σήμερα ήταν η σειρά του Ρίκαρντ Νίλσεν να μιλήσει.

Ο Ρίκαρντ με βαθιά φωνή ευχαρίστησε τον διοικητή. Ως συνήθως, είχε γράψει από πριν αυτά που σκόπευε να πει και τα είχε αποστηθίσει. Έτσι, άρχισε να απαγγέλλει τον μονόλογό του για το πώς θα αφιέρωνε τη ζωή του στον αγώνα, τον αγώνα του Ιησού για τη βασιλεία του Θεού. Η φωνή του ακουγόταν νευρώδης, αλλά μονότονη, σχεδόν υπνωτιστική. Το αυστηρό, ανεξιχνία-

στο βλέμμα του έπεφτε κατευθείαν πάνω της. Τα βλέφαρά της βάραιναν. Έβλεπε το ιδρωμένο πάνω χέιλος του να σχηματίζει τις γνώριμες, ασφαλείς, βαρετές φράσεις. Γι' αυτό και δεν αντέδρασε όταν ένα χέρι ακούμπησε στην πλάτη της. Δεν σάλειψε μέχρι που το άγγιγμα από ρώγες δαχτύλων γλίστρησε ως τη μέση της κι ακόμα πιο χαμηλά κάνοντας το κορμί της να παγώσει κάτω από το λεπτό, βαμβακερό φόρεμα.

Στράφηκε και βρέθηκε να αντικρίζει τα γελαστά, καστανά μάτια του Ρόμπερτ. Κι ευχήθηκε να ήταν το δέρμα της σκούρο μελαχρινό, όπως το δικό του, για να μη δει το αγόρι πώς κοκκίνισαν τα μάγουλά της.

«Σςς» έκανε ο Γιον.

Ο Ρόμπερτ και ο Γιον ήταν αδέρφια. Ο Γιον ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερος, αλλά σε μικρότερη ηλικία πολλοί τους περνούσαν για διδύμους. Τώρα που ο Ρόμπερτ ήταν στα δεκαεφτά, παρόλο που διατηρούσαν ακόμη πολλά κοινά χαρακτηριστικά, οι διαφορές των δύο αδερφών ήταν πια φανερές. Ο Ρόμπερτ, χαρούμενος και ανέμελος, μεγάλο πειραχτήρι και καλός στην κιθάρα, δεν ήταν πάντα συνεπής στην ώρα του για τις λειτουργίες στο Φρούριο. Μερικές φορές μάλιστα το παράκανε με τα πειράγματα, ειδικά όταν έβλεπε ότι οι άλλοι γελούσαν. Τότε, πολύ συχνά, επενέβαινε ο αδερφός του. Ο Γιον ήταν ένα έντιμο, ευσυνείδητο αγόρι και οι περισσότεροι πίστευαν ότι θα πήγαινε στη Σχολή Δοκίμων Αξιωματικών και θα έβρισκε και ένα κορίτσι από τον Στρατό Σωτηρίας, αν και κανείς δεν το έλεγε ποτέ φωναχτά. Για τον Ρόμπερτ, μια τέτοια προοπτική δεν φάνταζε καθόλου σίγουρη. Ο μεγάλος του αδερφός ήταν δύο πόντους ψηλότερος, αλλά κατά έναν μυστήριο τρόπο εκείνος έδειχνε πιο ψηλός. Γιατί από τα δώδεκα και μετά ο Γιον είχε αρχίσει να καμπουριάζει, λες και σήκωνε στην πλάτη του όλα τα βάσανα του κόσμου. Ήταν και οι δύο μελαχρινοί, όμορφοι, με κανονικά χαρακτηριστικά, αλλά ο Ρόμπερτ είχε κάτι ιδιαίτερο, που έλειπε από τον αδερφό του. Κάτι στα μάτια του, σκοτεινό και σκανταλιάρικο, την προκαλούσε να θέλει, αλλά και να μη θέλει να το φάξει περισσότερο.

Όση ώρα μιλούσε ο Ρίκαρντ, το βλέμμα της περιπλανιόταν στη θάλασσα των γνώριμων συγκεντρωμένων προσώπων. Μια μέρα θα παντρευόταν ένα από τα αγόρια του Στρατού Σωτηρίας και μπορεί να τους έστελναν και τους δύο σε άλλη πόλη ή σε κάποια επαρχία της χώρας. Όμως θα επέστρεφαν πάντα στο Έστγκορντ, το κτήμα που είχε μόλις αγοράσει ο Στρατός, το οποίο θα αποτελούσε στο εξής τη θερινή τους κατασκήνωση.

Στην περιφέρεια του πλήθους, στα σκαλοπάτια του σπιτιού, καθόταν ένα ξανθό αγόρι χαϊδεύοντας μια αδέσποτη γάτα που είχε βολευτεί στην αγκαλιά του. Ήταν σίγουρη πως την κοίταζε, αν και μόλις γύρισε προς το μέρος του, εκείνος έστρεψε αμέσως αλλού τη ματιά του. Δεν τον γνώριζε, αν και είχε ακούσει ότι τον έλεγαν Μαντς Γκίλστρουπ, ήταν εγγονός του προηγούμενου ιδιοκτήτη του Έστγκορντ, δύο χρόνια μεγαλύτερός της, και ότι καταγόταν από πολύ πλούσια οικογένεια. Ο Μαντς ήταν όμορφος, αληθινά όμορφος, αλλά κάπως μοναχικός, σαν απομονωμένος. Αλήθεια, εδώ που τα λέμε, τι δουλειά είχε ανάμεσά τους; Ήταν εδώ και το προηγούμενο βράδυ, έκοβε βόλτες συνοφρωμένος, στραβοκοίταζε τους πάντες και δεν μιλούσε με κανέναν. Είχε αισθανθεί το βλέμμα του πάνω της αρκετές φορές. Όλοι την κοίταζαν φέτος. Ήταν κι αυτό κάτι καινούργιο.

Βγήκε απότομα από τις σκέψεις της όταν ο Ρόμπερτ έπιασε το χέρι της και έβαλε κάτι στη χούφτα της. «Μόλις τελειώσει ο υποψήφιος στρατηγός, έλα στον αχυρώνα. Έχω να σου δείξω κάτι» της είπε κι αμέσως μετά έφυγε.

Εκείνη άνοιξε τη χούφτα της και λίγο έλειψε να τσιρίξει. Πέταξε στο χορτάρι αυτό που κρατούσε κλείνοντας ταυτόχρονα με το άλλο χέρι το στόμα της. Ήταν μια αγριομέλισσα. Σάλευε ακόμη και ας μην είχε ούτε φτερά ούτε πόδια.

Όταν τελείωσε επιτέλους η ομιλία του Ρίκαρντ, έμεινε λίγο και περίμενε παρακολουθώντας τους γονείς της και τους γονείς του Γιον και του Ρόμπερτ να κατευθύνονται προς τα τραπέζια όπου σερβιριζόταν ο καφές. Στις ενορίες τους στο Όσλο και οι δύο οικογένειες ήταν από εκείνες που οι άνθρωποι του Στρατού

Σωτηρίας αποκαλούσαν «δυνατές φαμίλιες» και ήξερε ότι δεν έπρεπε να δίνει δικαιώματα.

Κατευθύνθηκε προς την υπαίθρια τουαλέτα, αλλά με το που έστριψε τη γωνία, άλλαξε κατεύθυνση και έτρεξε προς τον αχυρώνα.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ρόμπερτ με μάτια γελαστά και με μια βαθιά φωνή, που δεν την είχε το περσινό καλοκαίρι.

Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στον σανό και πελεκούσε μια χοντρή ρίζα δέντρου με εκείνον τον σουγιά που κουβαλούσε πάντα χωμένο στη ζώνη του.

Έπειτα σήκωσε ψηλά το ξύλο κι αυτή κατάλαβε αμέσως τι παρίστανε. Είχε δει ζωγραφιές, ήξερε. Ευχήθηκε μόνο να ήταν αρκετά σκοτεινά και να μη διέκρινε το αγόρι πως τα μάγουλά της έγιναν πάλι κατακόκκινα.

«Όχι, δεν ξέρω» του είπε φέματα και κάθισε δίπλα του πάνω στον σανό.

Ο Ρόμπερτ την κοίταξε ξανά μ' εκείνο το κατεργάρικο ύφος του, σάμπως να γνώριζε κάτι γι' αυτήν που η ίδια δεν το είχε καταλάβει ακόμη. Ανταπέδωσε τη ματιά του και ακούμπησε πίσω βάζοντας στήριγμα τους αγκώνες της.

«Να σου δείξω για πού είναι» είπε το αγόρι και ξαφνικά το χέρι του τρύπωσε κάτω απ' το φόρεμά της. Ένωσε τη σκληρή ρίζα στη μέσα πλευρά του μηρού της και, πριν προλάβει να κλείσει τα πόδια, το αισχρό ξύλο είχε αγγίξει το κιλοτάκι της. Ένωσε την ανάσα του Ρόμπερτ καυτή στον λαιμό της.

«Μη!» του φιλθύρισε.

«Για σένα το έφτιαξα» επέμεινε εκείνος βραχνά.

«Σταμάτα. Δεν θέλω».

«Λες όχι; Σ' εμένα;»

Της κόπηκε η ανάσα και ούτε που μπόρεσε να του απαντήσει ή να τσιρίξει, γιατί την ίδια στιγμή άκουσαν απ' την πόρτα του αχυρώνα τη φωνή του Γιον. «Ρόμπερτ! Όχι, Ρόμπερτ!»

Τον ένωσε να χαλαρώνει απότομα, να την αφήνει. Η πελεκη-

μένη ρίζα έμεινε ανάμεσα στα πόδια της καθώς το χέρι του τραβήχτηκε από το φουστάνι της.

«Έλα εδώ!» είπε ο Γιον σαν να πρόσταζε έναν ανυπάκουο σκύλο.

Ο Ρόμπερτ χασκογέλασε, σηκώθηκε από τον σανό, της έκλεισε το μάτι και έτρεξε προς τον ήλιο και τον αδερφό του.

Ανακάθισε τινάζοντας άχυρα από τα ρούχα της. Ένωθε ανακούφιση και ντροπή ταυτόχρονα. Ανακούφιση γιατί ο Γιον είχε χαλάσει το χαζό παιχνίδι τους. Και ντροπή γιατί εκείνος φάνηκε να νομίζει ότι ήταν κάτι παραπάνω απ' αυτό που ήταν: ένα χαζό παιχνίδι.

Αργότερα, στην προσευχή πριν από το δείπνο, σηκώνοντας το κεφάλι βρέθηκε να κοιτάζει τα καστανά μάτια του Ρόμπερτ και είδε τα χείλη του να σχηματίζουν μια λέξη. Δεν κατάλαβε τι της έλεγε, αλλά την έπιασε νευρικό γέλιο. Ήταν τρελός! Κι εκείνη ήταν... Τι ήταν εκείνη; Τρελή κι αυτή. Τρελή. Και ερωτευμένη μήπως; Ναι, ερωτευμένη, αυτό ακριβώς. Όμως όχι όπως στα δώδεκα ή στα δεκατρία της. Τώρα ήταν δεκατεσσάρων κι αυτό ήταν πιο μεγάλο. Πιο σπουδαίο. Και πιο συναρπαστικό.

Ένωσε πάλι το γέλιο να φουσκώνει σαν κύμα μέσα της έτσι όπως ήταν ακίνητη πάνω στο στρώμα και προσπαθούσε να δει τα αστέρια μέσα από τη σκεπή.

Κάτω από το παράθυρο, η θεία Σάρα μούγκρισε σιγανά και μετά σταμάτησε να ροχαλίζει. Απέξω ακούστηκε ένα στριγκό κρώξιμο. Κουκουβάγια;

Ήθελε να πάει στην τουαλέτα.

Δεν είχε καμιά όρεξη να βγει έξω, αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Θα έπρεπε να διασχίσει εκείνη την έκταση με το ψηλό, νοτισμένο χορτάρι μετά τον αχυρώνα, που τώρα ήταν θεοσκότεινος και φάνταζε εντελώς άλλο πράγμα μέσα στη νύχτα. Έκλεισε τα μάτια, αλλά μάταια. Τελικά γλίστρησε αθόρυβα από τον υπνόσακο, φόρεσε ένα ζευγάρι σαγιονάρες και έφτασε ως την πόρτα πατώντας στις μύτες των ποδιών της.

Στον ουρανό έλαμπαν μόνο λίγα αστέρια. Σύντομα θα χάνο-

νταν κι αυτά όταν θα χάραζε η μέρα στην ανατολή, σε μία ώρα το αργότερο. Ο κρύος αέρας χάιδευε το δέρμα της καθώς διέσχιζε γρήγορα το λιβάδι και αφουγκραζόταν τους ήχους της νύχτας. Έντομα που τη μέρα σώπαιναν; Ζώα που είχαν βγει στο κυνήγι; Ο Ρίκαρντ έλεγε ότι είχε δει αλεπούδες πέρα στο δασάκι. Ίσως. Δεν αποκλείεται να ήταν τα ίδια ζώα που εμφανίζονταν και τη μέρα, αλλά τη νύχτα ακούγονταν διαφορετικά. Άλλαζαν. Άλλαζαν δέρμα όπως τα φίδια, ποιος ξέρει;

Το αποχωρητήριο βρισκόταν σε ένα μικρό ύψωμα στην πίσω πλευρά του αχυρώνα. Έβλεπε τη σκοτεινή φιγούρα του να μεγαλώνει όσο πλησίαζε. Το παράξενο, γερό καλυβάκι ήταν φτιαγμένο από χοντρές, ακατέργαστες σανίδες που είχαν σκεβρώσει, ανοίξει και γκριζάρει με τα χρόνια. Δεν υπήρχε παράθυρο, μόνο ένα μικρό άνοιγμα σε σχήμα καρδιάς ψηλά στην πόρτα. Το χειρότερο με το αποχωρητήριο ήταν ότι ποτέ δεν ήξερες αν ήταν άλλος μέσα.

Κι εκείνη είχε ένα προαίσθημα πως κάποιος ήταν ήδη εκεί.

Ξερόβηξε, ώστε αν βρισκόταν κάποιος μέσα, να της δώσει ένα σημάδι ότι η τουαλέτα ήταν κατειλημμένη.

Μια κίσσα πέταξε από ένα κλαδί στην άκρη του μικρού δάσους. Κατά τα άλλα, απόλυτη ακινησία.

Προχώρησε ως το πλακόστρωτο μπροστά από την πόρτα. Έπιασε το ξύλινο εξόγκωμα που περνιόταν για πόμολο. Το τράβηξε. Είδε τον μαύρο χώρο να χάσκει άδειος μπροστά της.

Άφησε την ανάσα της να βγει ελεύθερα. Δίπλα στη λεκάνη υπήρχε πάντα ένας φακός, αλλά δεν χρειάστηκε να τον ανάψει. Φρόντισε να σηκώσει το καπάκι πριν κλείσει την πόρτα και βάλει τον σύρτη. Ανασήκωσε το νυχτικό, κατέβασε το κιλοτάκι της και κάθισε στη λεκάνη. Στη σιωπή που ακολούθησε της φάνηκε πως άκουσε κάτι. Δεν ήταν ζώο ούτε κίσσα ούτε έντομο που μεταμορφωνόταν. Κάτι κινιόταν γρήγορα στο ψηλό χορτάρι πίσω από το αποχωρητήριο. Ύστερα άρχισε η ροή και κάλυψε τον μικρό θόρυβο. Όμως η καρδιά της είχε αρχίσει ήδη να βροντοχτυπά.

Όταν τελείωσε, ανέβασε γρήγορα το εσώρουχό της και έμεινε

ακίνητη στο σκοτάδι με τα αυτιά τεντωμένα. Άκουγε μόνο ένα αχνό θρόισμα στις κορυφές των δέντρων και το αίμα να χτυπά στα τύμπανα των αυτιών της. Περίμενε να καταλαγιάσει λίγο ο σφυγμός της και τότε τράβηξε τον σύρτη και άνοιξε την πόρτα. Μια μαύρη φιγούρα γέμιζε σχεδόν ολόκληρο το άνοιγμα. Αυτός πρέπει να στεκόταν και να περίμενε ακίνητος στο πέτρινο σκαλοπάτι. Την επόμενη στιγμή βρέθηκε πεσμένη ανάσκελα πάνω στη λεκάνη, με τα πόδια ανοιχτά, κι εκείνος όρθιος από πάνω της. Έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Εσύ;» τον ρώτησε.

«Εγώ» αποκρίθηκε αυτός με αγνώριστη, τρεμάμενη, βραχνή φωνή.

Και έπεσε πάνω της. Τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι καθώς δάγκωσε το κάτω χέιλος της τόσο δυνατά, ώστε το μάτωσε, ενώ το χέρι του χώθηκε κάτω από το νυχτικό σκίζοντας το κιλοτάκι της. Έμεινε ακίνητη, παραλυμένη από τον φόβο, με τη μύτη ενός μαχαιριού να αγκυλώνει το δέρμα στο πλάι του λαιμού της, ενώ εκείνος άρχισε να καρφώνει τους λαγόνες του μέσα της, πριν κατεβάσει καν το παντελόνι του, γρήγορα, δυνατά, σαν σκυλί που ζευγαρώνει.

«Μια λέξη να βγάλεις και σ' έσφαξα» της ψιθύρισε.

Κι έτσι, λέξη δεν βγήκε από το στόμα της. Γιατί ήταν δεκατεσσάρων χρόνων και ήξερε ότι, αν έκλεινε σφιχτά τα μάτια και συγκεντρωνόταν, θα μπορούσε να δει τα αστέρια μέσα από τη σκεπή. Ο Θεός είχε τη δύναμη να κάνει τέτοια πράγματα. Αν ήταν θέλημά Του.

Ο παλμός μου χτύπησε κόκκινο από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα.

Michael Connolly, συγγραφέας

Ο Nesbo έχει βρει τον προορισμό του σε αυτή τη ζωή: να γράφει βιβλία που δεν μπορείς να αφήσεις από τα χέρια σου.

Knack

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ CWA INTERNATIONAL DAGGER

Η ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Μια παγωμένη βραδιά στο Όσλο, παραμονές Χριστουγέννων, κόσμος είναι μαζεμένος σε μια υπαίθρια συναυλία του Στρατού Σωτηρίας. Μια έκρηξη διακόπτει τη μουσική, ένας ένστολος πέφτει νεκρός, με μια σφαίρα εξ επαφής στο κεφάλι.

Ο Χάρι Χόλε και η ομάδα του δεν έχουν πολλά στοιχεία στη διάθεσή τους: δεν υπάρχει ούτε ύποπτος ούτε όργανο του εγκλήματος ούτε κίνητρο. Όταν όμως ο δολοφόνος ανακαλύπτει πως σκότωσε το λάθος άτομο, τότε τα πράγματα αρχίζουν να περιπλέκονται. Χάρη στην εντατική δουλειά της ομάδας του, ο Χάρι καταφέρνει να εντοπίσει τον πληρωμένο δολοφόνο.

Χωρίς χρήματα, μόνο με έξι σφαίρες στο όπλο του και χωρίς στέγη, ο δολοφόνος είναι όλο και πιο απελπισμένος. Θα κάνει το παν για να εξολοθρεύσει τον στόχο του.

ISBN: 978-618-03-3370-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83370

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book